

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΠΟΛΛΩΝ",
"ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ",

Διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ὥρα 9 ἀκριβῶς.

ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΟΥΜΑΝ
ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΡΟΔΟΝ

ΟΡΑΤΟΡΙΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΜΜΕΡ

ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΥ

ΛΙΝΑ ΦΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

ΤΙΜΗ ΕΙΣΟΔΟΥ ΔΡ. 2.10

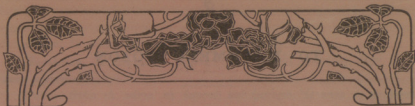
μετὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ κειμένου.

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE
POLICE GÉNÉRAL

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE
POLICE GÉNÉRAL

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE
POLICE GÉNÉRAL

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE
POLICE GÉNÉRAL

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΡΟΔΟΝ

Παραμύθι τοῦ *Moritz Horn*, μελοποιηθὲν διὰ μονοδίας
χορὸν καὶ ὀρχήστραν

ὑπο ROBERT SCHUMANN

Op. 112.

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ρόζα : Ὑψίφωνος Ἡλέκτρα Παπαγεωργακοπούλου.

Βασίλισσα τῶν σελφιδῶν : Β' ὑψίφωνος Ἐρασμία Ἀναστασιάδου.

Μάρθα : Μεσόφωνος Ἀλεξάνδρα Μιχαηλίδου.

Ἡ μνλωθρός : Μεσόφωνος Μελομένη Σαμιωτάκη.

Εἰς ὀξύφωνος : Κ. Βενιζέλος.

Δασοφύλαξ : Βαρύτονος.

Ὁ μνλωθρός : Βαρύτονος Κ. Λίβας.

Νεκροθάπτης : Βαθύφωνος Π. Κουκέας.

Ἔτεραι διάφοροι μονοδία, διφδία κ.τ.λ. (ὑψιφώνου, μεσοφώνου ὀξυφώνου καὶ βαρυτόνου) ὑπὸ τῶν αὐτῶν.

Χοροὶ σελφιδῶν, χοροὶ νεανίδων καὶ νέων, χοροὶ ἀγγέλων.

(Ἀνδρικοὶ, γυναικεῖοι καὶ μικτοί).

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΡΟΔΟΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἄρθ. 1.

Ἐπιφώνιοι α' καὶ β' καὶ μεσόφωνος. Ἡ αἴρα τῆς ἀνοιξέως τὴν γῆν χαιρετῶ· οἱ πάγοι ὀποῦν καὶ λιώνουν καὶ θάλλουν οἱ ἀγροί. Τὰ πρῶτα ἄνθη ἀνοίγουν ὄρατα, δροσερά, καὶ μὲ τ' ἀθῶνα μάτια των κυττάζουν εὖθυμα. Τὰ πρῶσιτα φορέματα τὰ δένδρα φοροῦν, γιὰ νὰ χορτάσουν ὅλα τὸ Πάσχα μὲ χαράν.

Ἐπιφώνιοι καὶ μεσόφωνος. Ὡ ἀνοιξὶς γλυκειά, ὧ οὐ παρηγοριά, ποῦ δάκρυα στεγνώνεις κρυφά καὶ φλογερά, καὶ ἀντηχεῖς γλυκὰ μὲ εὖθυμα τραγοῦδια οὐ σιγήθῃ πικραμένα, ποῦ φέρεῖς τὴν χαράν. Ὡ ἀνοιξὶς γλυκειά.

Ἄρθ. 2.

Ὁξύφωνος. Καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς γῆς, τῆς τύμφης τοῦ Μαῖου, τῆς ἀγαπιτῆς. Τὴν φύσιν συγκαλύπτει ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς καὶ ἡ αεὶλήνῃ εἴπαιε ἀκτίνας ἀργυράς. Τὰ φύλλα ψιθυρίζουν τραγοῦδια οἰγαλά τὰ ἄνθη ἡσυχάζουν μὲ ὄνειρα γλυκὰ.

Μεσόφωνος. Ἀκούεται τραγοῦδι ἐκεῖ, φανταστικό· τί εἶν' αὐτὸς ὁ ἦχος ὁ τόσοσ μαγικός ;

Ἄρθ. 3.

Χορὸς Σουλφιδῶν. Τὴν νύκτα χορεύομεν, ὧ τί τραλλά, ὧσπου νὰ φανοῦν τὰ ῥόδα τῆς ἀγῆς, τὴν νύκτα χορεύομεν, ὧ τί τραλλά, ὧσπου νὰ στολίωμῃ τ' ἄνθη ἢ δροσιά καὶ νὰ κλαιθῆσῃ ὁ κορναλός, χορεύομεν, ὧ τί τραλλά, ὧσπου νὰ προβάλλῃ ἡ ἀγῆ.

Ἄρθ. 4.

Ὁξύφωνος. Καὶ μέσ' σιτὸ τραγοῦδι ἀκούεται μελωδία τραφερῆ καὶ ἡσυχη, καὶ σταματῶ ὁ τραλλὸς χορὸς καὶ ὅλες τὸ τραγοῦδι ἀκοῦν.

Ἐπιφώνιος (τὸ ρόδον). Ἐαρ, ἔαρ ἦλθε πάλιν. Ἡ φύσις θάλλει, τὸ πᾶν ἔξυπνῆ. Τί μ' ὠφελεῖ ἡ ἀνοιξίς ; ἄλλοι εἶνε οἱ πόθοι μου. Ὅταν ἀκούω νέες κόρες τὴν ἀγάπην νὰ ὑμνοῦν, κλαίω γιὰτί ἡμεῖς τὰ ῥόδα δὲν ἔχομεν αὐτὴν τὴν χαράν.

Ἡ Βασίλισσα τῶν σουλφιδῶν. Τραλλὸ παιδί ! Ἀγάπῃ θέλεις νὰ γνωρίσῃς ; Εὐτυχῆς ἔρχεε νὰ ἦσο ἀφοῦ δὲν τὴν ἐγνώρισες.

Ρόδον. Τὰ πάντα θέλω κι' ἤμπορῶ νὰ ὑποστῶ.

Βασίλισσα. Σὺ ῥόδον, σὺ; Θέλεις ν' ἀφήσης τὰς συλφίδας, ὅπου βασιλεύει εἰρήνη καὶ χαρὰ;

Ρόδον. Θέλω τὰ πάντα νὰ ὑποστῶ καὶ ἤμπορῶ. Ὡ κάμε με παρθένον ἀγνήν, κάμε ὡς κόρη ν' ἀγαπήσω.

Βασίλισσα. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἄς γενη. Ὁ κόσμος ὅλος καλεῖ τὰς κόρας, ὡραία ῥόδα, τρυφερά. Γενοῦ λοιπὸν καὶ σὺ παρθέτος, τρυφερά καὶ καλή.

Συλφίδες. Τὴν νύκτα χορευόμεν ὡς τί τρελλά!

Βασίλισσα. Καὶ ῥόδον πάντοτε θὰ φέρης· ἐγὼ γὰρ οὐ θὰ τὸ μαγεύσω ἀγνήν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν θὰ φέρῃ σ' ὅποιον τὸ φορεῖ. Ἦξετε ἔν τούτοις: ἂν τὸ χάσης καὶ τὴν ζωὴν θὰ χάσης. Μὴ φοβῆσαι ὁμῶς. Λεπτὴ πνοή, καὶ πάλιν θὰ σὲ φέρῃ, ὡς ῥόδον, εἰς τὴν προτέραν σου πατρίδα.

Χορὸς συλφίδων. Τὴν νύκτα χορευόμεν ὡς τί τρελλά, κ.τ.λ.

Ἄρ. 5.

Ὁξύφωνος. Σιγὰ σιγὰ προβάλλει ἡ αὐγή· πουλάκι ψάλλει χαρωπά. Καὶ πάλιν ἀρχίζον σιτὴν γῆν, νέα χαρὰ καὶ νέοι πόνοι Ὡς ἀστραπή ἐχάθησαν αἱ ζωαῖα συλφίδες, λάμπρις δὲ μόνον ἀργυρᾶ, ἐκεῖ ποῦ ἦσαν, φέγγει.

Ἡ κόρη τῶν ῥόδων σὺν ἀπὸ ὄνειρο ξυπνή· εὐώδης αἶθρα στολίζει τὰ μαλλιά της μὲ ἄνθη λευκά, καὶ ῥόδον πολυσημαντον σιτὸ σιτῆθος τῆς κόρης ἀνθεῖ.

Ρόζα (τὸ ῥόδον). Ποῦ εἶμαι! ἀλήθεια εἶν' αὐτό; ναί! ναί! δὲν εἶνε ὄνειρον, ἐξεπληρώθη ὁ πόθος μου, θὰ δυνηθῶ τώρα ὡς κόρη μὲ τὴν ἀγάπην νὰ εὐτυχίσω.

Ὁξύφωνος. Καὶ ἀνεβαίνει τὸ βουνό, καὶ πρὸ αὐτῆς προβάλλει ὡραία, εὐφορος κοιλιάς, μὲ δάση γύρω-γύρω. Σιτὸ πρῶτον σίτου φθάνει γογγύρα, ἐμβαίνει μέσα ἄρτον ζητεῖ καὶ σιτήην.

Ἄρ. 6.

Ρόζα. Εἶμαι κόρη ὀρφανή, δὲν ἔχω φίλους ἐπὶ γῆς.

Μάρθα. Ἐχεις ἐνδείξεις ἀρκετίας, νὰ σὲ πιστεύσω;

Ρόζα. Ὁχι, μόνον τὸν οἰκτὸν σας ζητῶ.

Μάρθα. Ὁ οἶκτος δὲν μὲ ὠφελεῖ.

Ρόζα. Ὡ μὴ μ' ἀποδιώκετε.

Μάρθα. Ὅντα τοιαῦτα φέρουν μόνον ἀνηρησίαν καὶ βίασαν καὶ στενοχωρίαν.

Ρόζα. Θ' ἀνταποδώσω μὲ τὸ αἷμά μου τὴν καλωσύνην σας.

Μάρθα. Φύγε λοιπὸν, φύγε λοιπὸν. Τὰ λόγια εἶν' εὐκόλα. Κτετα σιτὸ ἄλλο σίτου. Φύγε, φύγε!

Ἄρ. 7.

Ὁξύφρωνος. Ἦτο ὁ πρῶτος πόνος τῆς!

Τὰ δάκρυα στεγνώνει καὶ προχωρεῖ καὶ πάλιν τῶν ἀνθέων ἡ βασιλισσα.

Μικρὸ σπιτάκι, χαμηλό, ἐμπρὸς τῆς βλέπει τώρα εἰς τὸ νεκροταφεῖον μέσ' ο' ἀνθιομένους πασχαλιές, μὲ μνήματα γύρω καὶ σταυρούς. Μέσα οὐ σύννεφο τῆς δύσεως χερσὸ. Τὸ πλησιάζει καὶ εὐρίσκει γέροντα κυριόν, μὲ κάτασπρα μαλλιά. Σιγά, σιγά, σιωπηλός, μέσ' ἑστάνθη σκάπτει τάφον.

Ρόζα. Γιὰ ποῖον αὐτὸς ὁ τάφος;

Νεκροθάπτης. Γιὰ τοῦ μυλωνᾶ τὴν κόρη.

Ρόζα. Ὡ ἀδελφή μου δυστυχῆς!

Νεκροθάπτης. Πολὺ σκληρὸς ὁ θάνατός τῆς.

Ρόζα. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις πῶς προῆλθεν;

Νεκροθάπτης. Ἄν γελασθῆς εἰς τὴν ἀγάπην, τὸν χάρον γὰ προσμένῃς.

Ρόζα. Τόσον πονεῖ πιστὴ ἀγάπη;

Νεκροθ. Παρηγορία θὰ εὐρῆς μόνον στῆς γῆς τὴν μητρικὴν ἀγκάλην.

Ρόζα. Γιὰ σὲ πτωχὴ θρηνῶ.

Νεκροθ. Ἰδέ! μὲ θλιβερὰ τραγοῦδια φθάνει ἡ πένθος πομπή.

Ἄρ. 8.

Χορὸς (μικτός). Ὅπως ὁ ψυχρὸς, ὁ κρύος βορρῆιάς,

Ρόζα. Πτωχὴ ἀδελφή!

Χορὸς. Μαθαίνει τ' ἄνθη τὰ δροσερά,

Ρόζα. Ὡ δυστυχῆς!

Χορὸς. Παγῶνι τρυφερὰν καρδιάν,

Ρόζα. Ὡ ἀτυχῆς!

Χορὸς. Εἰς τῆς ζωῆς τῆς τὴν αἰγὴ,

Ρόζα. Δυστυχῆς!

Χορὸς. Τοῦ θανάτου ἡ πνοή. Στοιλίζομεν τὸ μνήμά σου,

Νεκροθ. Γαῖαν ἔχεις εὐαφράν!

Χορὸς. Μὲ ἄνθη τρυφερὰ πολλά.

Μία κόρη. Γαῖαν ἔχεις εὐαφράν!

Χορὸς. Σ' ἐπαναδίδομεν σὴν γῆν, σὲ τὴν ἐλπίδα καὶ χαρὰν.

Ρόζα. Ἀναπαύον.

Χορὸς. Ἦλθομεν θλιβεροὶ εἰδῶ, φεύγομεν πάλιν θλιβεροί.

Ρόζα. Κοιμοῦ! Κοιμοῦ!

Ἄρθ. 9.

Ὁξύφρωνος. Ζηλότιπος ἐκάλυψε τὸ τέκνον της ἠ γῆ. Μὲ δάκρυα τὸ χαιρετοῦν καὶ φεύγον ὄλοι σιγηλοί. Μὴν ἢ κόρη στέκει μ' εὐλάβειαν. Τὰ ἄστρα φέγγον τώρα καὶ τρεμοσβέννον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον. Δειλὴ προβάλλει ἢ σελήνη, πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα κυπαρίσσια Ἡ κόρη φεύγει θλιβερῇ κ' ἐμπρός στήν θύραν φθάνει.

Νεκροθ. Κόρη ποῦ πᾶς σὰ σκοτεινά;

Ρόζα. Μοῦ φέγγουν τ' ἄστρα, τ' ἀγνυρά.

Νεκροθ. Παιδί μου σὲ παρακαλῶ, μὴ φεύγης, μῦνε μαζὺ μου γιὰ μιὰ βραδνά. Θὰ μοιρασθῶ τὰ πάντα μὲ σέ.

Ρόζα. Ὡ ναί! σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλοσύνην σου. Θὰ ἔλθω.

Νεκροθ. Ἐδῶ! Τὸ σπύι εἶνε πτωχόν.

Ρόζα. Ὡς τὴν ἀγῆν θὰ μείνω ἔδῶ, πατέρα μου. — Τί εἶν' αὐτὸ τὸ στεφανάκι;

Νεκροθ. Πολύτιμον γιὰ μὲ εἶν' αὐτό.

Ἐστολίξε χροσὰ μαλλιά, τυφοῦλας ζηλευτῆς, ἀγνῆς, εἰς τὸ πλευρόν μου ὅταν ἦτο. Ἄχ! τώρα ἔξω κ'εἶ, κοιμάται ἐν εἰρήνῃ. Ἄς στείλῃ ἕπνον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτὴν τὴν νύκτα ὁ Θεός.

Ρόζα. Πατέρα μου, καλὴ νύχτα!

Νεκροθ. Κοιμοῦ!

Ἄρθ. 10.

Προσευχὴ Ρόζας. Ὡ Σὺ, σιῶν ἄστρον τὴν χώραν, εὐχαριστῶ Σε, Κύριε, διότι ἔτριψες σταγόνα οὐρανιας δροσού εἰς τὴν πενθοῦσαν ψυχὴν μου. Προσιάεινόν με, Κύριε, πάντοτε καὶ φύλακτόν με. . . . Νὰ μ' ἐνθυμοῦνται. . . . ἄρά γε; . . .

Χορὸς τῶν σιλφιδίων. Ρόδον! Δὲν ἀκοῦς τὸ τραγοῦδί μας; Δὲν ἀκοῦς τὰ κουδουνάκια, ῥόδον καλόν; Δὲν ἀκοῦς ὠραῖον ῥόδον; Δὲν ἀκοῦς; Δὲν ἀκοῦς τὸ ἥσμα τῶν σιλφιδίων; Μαζὺ μας ἔλα πάλιν εἶνε χίμαιρα ἢ εὐτυχία σου. Πίσιτευς, μὲ τὰς σιλφιδας ἢ χαρὰ ἐπάρχει μόνον, θλίψις εἶνε ἢ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὄλων. Ἀδελφῆ! Δὲν μᾶς βλέπεις σ' ὄνειρό σου, ἀδελφῆ; Δὲν αἰσθάνεσαι τὸ φίλημά μας τὸ θερμόν; Μαζὶ μας ἔλα πάλιν, εἶνε χίμαιρα ἢ εὐτυχία σου. Σκέπτεσαι ὅτι ἐπάρχει ἐπὶ γῆς ἢ εὐτυχία; Μὲ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου σβένει ἢ χαρὰ! Ρόδον, ῥόδον, εἶνε ψευδῆς ἢ εὐτυχία σου κ' ἢ χαρὰ!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἄρ. 11.

Ἐξύφωτος. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἀπ' τὰ ψηλά βουνά, καὶ μέσ' στὰ δένδρα παίζουν χροιοὺς ἀκτίνες. Σιγὰ ὁ νεκροθάπτης τὴν κόρην ἐξυπνᾷ.

Ρόζα. Γιὰ τόση καλοσύνη πολὺ ὁ εὐχαριστῶ. Ἄς ἔχω τὴν εὐχὴν σου, καλὲ πατέρα μου, γιὰ τὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς ὄλην τὴν ζωὴν.

Νεκροθ. Ὡ πόσον εἶνε εὐτυχὴς ὁποῖος παιδί του ὁ ἔχει. Ἐλα μαζί μου καὶ γονεῖς θὰ εὖρω, κόρη, δι' σέ.

Ἐξύφωτος. Καὶ ἔχ' ἡ κόρη τῆς ζωῆς τὴν πρώτην ἀληθῆ χαράν.

Ἄρ. 12.

Ἐψίφωνοι καὶ μεσόφωνοι. Μέσα σὲ δένδρα πράσινα καὶ θαλλερά, εἰν' ὁ μῦλος ἦνοχος κ' εἰρηνικός. Ἀφρισμένο κῆμα ποταμοῦ μικροῦ, τὸν τροχὸν γυρίζει χωρὶς διακοπὴ. Καὶ φαιδρὰ ἢ ἀνοιξὶς παντοῦ σκορπᾷ μυρωμένα, δροσερὰ τὰ ἄνθη τῆς.

Ὁ κισσὸς μὲ δῦκτι πράσινον, πυκνόν, περιβάλλει τοίχους καὶ παράθρα.

Ἄρ. 13.

Ἐξύφωτος. Γέρον καὶ παρήτερος προχωροῦν καὶ ὁ ὀλίγον φθάουεν εἰς τοῦ μυλωνᾶ.

Νεκροθ. Στάσον ἰδῶ, στὸν Ἰοκίω τῆς λέγκας, πρόσμενε.

Ρόζα. Μαζὺ σου ὁ Θεός. (καθ' ἑαυτήν). Ἴδου λοιπὸν ἡ εὐτυχία! Εἰς τὸ πλεονόν μου πάντα θὰ ἔχω παρηγορίαν καὶ συντροφίαν, καρδιά γονέων ἀγαθῶν.

Νεκροθ. Ἐλα παιδάκι μου ἰδῶ!

Ὁ Μυλωθρός. Πῶς μήπως βλέπω ὄνειρον;

Ἡ Μυλωθρός. Ἡ κόρη μου ἀπαράλλακτη!

Ρόζα. Ὡ τί χαρά!

Νεκροθ. Ἐ! εἶχα δίκαιον, φίλοι μου;

Ὁ Μυλωθρός. Σωστὰ μιλοῦσε πάντα σὺ.

Νεκροθ. Δὲν μοιάζει μὲ τριανταφυλλάκι εὐμορφο καὶ τρυφερό;

Ὁ Μυλωθρός. Τὰ μάτια τῆς δείχνουν φανερὰ ψυχὴν ἀγνήν, ἀγγελικὴν.

Ἡ Μυλωθρός. Τὴν θέοιν τῆς νεκρᾶς ἄς λάβῃ καὶ δική μας ἄς γενῇ.

Ρόζα. Ὡ θεία εὐτυχία! Γονεῖς μου γίνεσθε καλοί. Μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην μου σὰς τὸ ἀντιποδίδω. Ὡ Πλάστα τί χαρά!

Ὁ Μυλωθρός καὶ ἡ γυναϊκά του. Ὡ θεία εὐτυχία! Γονεῖς σου εἴμεθα καλοί. Ἄς ἦται ἡ ἀγάπη σου γιὰ μᾶς ἡ μόνη ἀνταμοιβή. Ὡ Πλάστα τί χαρά!

Νεκροθ. Ὡ θεία εὐτυχία! Γονεῖς τῆς ἔγειναν καλοί. Θὰ εὖρω στήν ἀγάπην τοὺς παρηγορία καὶ χαρά. Ὡ Πλάστα, τί χαρά!

Ἄρ. 14.

Ὁξύφωνος. Κατέκτησεν ἡ κόρη τοὺς νέους τῆς γονεῖς, καὶ οἴκιος μένει μόνον πλέον διὰ τὴν νεκράν. Εἰς ὅλον τὸ μικρὸ χωριὸν τὴν κόρην ἀγαποῦν. Μικροὶ μεγάλοι τὴν τιμοῦν. Κανεὶς δὲν τὴν λυπεῖ. Ἔξ ὁδόν, ἴδεν πολλὰ παιδιὰ, «ὦ εὖμορφη κοπέλλα, ὦ σὺ στολίδι μονάκριβο τοῦ μικροῦ χωριοῦ, ὦ σὺ ἄνθος ἄγνόν καὶ τρυφερό!»

Ἄρ. 15.

Χορὸς (ἀνδρικός). Ἔμεινες εἰς τὸ δάσος τὸ τόσον μαγικόν, ὅταν μὲ ὄρημν καὶ χάριν ἢ ἔλαφος σκιρτῇ;

Ἔμεινες εἰς τὸ δάσος ὅταν προβάλλῃ ἡ ἀγῆ, καὶ σὰν χρυσῶ φωτίζῃ τὰ δένδρα τὰ ψηλά;

Ἦκουσες τοῦ δάσους τὴν μαγικὴν φωνήν, τὴν θείαν ἁρμονίαν, τὰς μελωδίας του;

Ὡ σὺ, καρδιά, ὅταν ποηῆς καὶ δυστυχεῆς, ὅταν ἀπὸ τὸν κόσμον ὀληρῶς ἀπατηθῆς! «Ὡ ἑλλθέ», σὲ προσκαλεῖ τοῦ δάσους ἡ φωνή. Εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μαγικὴν, τὴν λήθην θὰ εὐρῆς.

Ἔμεινες εἰς τὸ δάσος ὅταν ἡ ἡμέρα οὐδύνη, καὶ χάνεται τὸ φῶς τῆς μισοῦ σιὰ βαθεῖα κλαδιά;

Ἔμεινες εἰς τὸ δάσος ὅταν τὸ περιβάλλῃ φανταστικόν καὶ μαγικόν τῆς οὐλήνης τὸ φῶς;

Κεῖ ἔμεινες τότε μόνος σιὰ δάσους τὴν οἰγὴν καὶ δὲν ἀπνύθουνες προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν;

Ὡ σὺ, καρδιά, ὅταν πληγώνεσαι σκληρά, σιὰ δάσους πῆγαίτε καὶ εἰπὲ τὸν πόνον σου.

Ὡ! ἀπ' τὴν ψυχὴν του τότε τὴν τόσον μαγικὴν θὰ ἔλθουν πρὸς σε παρηγορίας ἄγγελοι.

Ἄρ. 16.

Μεσόφωνος. Ἐκεῖ σιὰ δάσος στέκει κάτω ἀπὸ τὴν δρῦν ὁ νέος δασοφύλαξ καὶ συλλογίζεται τοῦ μυλωνᾶ τὴν κόρη ποῦ ἀγαπᾷ πισιὰ. Καὶ πλάττει ὄνειρα εὐτυχισμένα κα' γλυκά.

Ρωτᾷ τὴν μαργαρίτα καὶ νὰ πιστεύσῃ δὲν ἔμπορεῖ τὸ «ναί» ποῦ εἶπε μόνον ὁ χρησμός.

Ἄρ. 17.

Υψίφωνος καὶ Μεσόφωνος. Τὸ πᾶν κοιμᾶται ἔπινον βαθίν. Τὸ ἔξοδον μόνον εἰς ἄγρυπνο. Μὲ σιέφανον περιβάλλεται ἀπὸ τ' ὄχρὸ τῆς οὐλήνης φῶς. Καὶ ἀπ' τὸ δάσος ἀνιηχεῖ φωνὴ πολὺ ἀγαπητή.

Δ | Ω | Δ | Α

Δασοφύλαξ. Γνωρίζω ένα δρόμον ώραϊον, τραφερόν. Ἄχ! θέλει ἴσως νὰ γείνη δρόμον ἰδικόν μου;

Ρόζα. Ὁρα καλή, τραγουδιότη!

Δασοφύλαξ. Καὶ ὅμως ὅταν ἔλθω νὰ τὸ ῥωτήσω, χάνω τὸ θάρρος καὶ δὲν τὸ ἐρωτῶ.

Ρόζα. Ὁρα καλή τραγουδιότη. Τὸ δρόμον σου ἀνθεὶ καὶ θάλλει μόνον γιὰ σέ.

Δασοφύλαξ. Δὲν σοῦ λέγει ἡ καρδιά σου κόρη ἀγαπητή: «Παντοεινὰ θὰ εἶμαι δικό του δρόμον»;

Ρόζα. Ὁ Ἐλα ἀγαπητέ, ἔλα ἐδῶ εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ εἰπέ του τὶ ποθεῖς. Ἐλα νὰ μὲ ξεπνήσης ἀπὸ τὴν νάρκην μου, τὸ δρόμον σου θὰ γείνω, ἢ ἄνοιξίς μου σὺ.

Δασοφύλαξ. Δὲν σοῦ λέγ' ἡ καρδιά σου: «Παντοεινὰ θὰ εἶμαι, μόνον εἰς αὐτὸν πιστή»;

Ρόζα. Ὁ Ἐλα νὰ μὲ ξεπνήσης ἀπὸ τὴν νάρκην μου. Δικό σου δρόμον θὰ εἶμαι, ἢ ἄνοιξίς μου σὺ γενοῦ!

Ἄρ. 18.

Χορὸς (μικτός). Ὁ ἐποχὴ εὐλογητή, ποῦ ἡ ἀγάπη ἀνθεὶ κι' ἡ φύσις ὄλη γελᾷ καὶ θάλλει χαρωπῆ. Ὁ ἐποχὴ εὐλογητή.

Ἄρ. 19.

Βαθύφωνος. Καὶ ἔρχεται μ' ἐλπίδα τὴν Κυριακὴν πρωτὸ ὁ νέος δασοφύλαξ καὶ τὸ δρόμον ζητεῖ. Πρωτῶ ὁ μυλωνᾶς τὴν κόρη τί ποθεῖ, καὶ κρύβει ἐκείνη τὸ προσωπᾶκι νιροπαλή. Καὶ ὅπως πλέκει ὁ κισοὸς σὴν βαλατιδιά, ἔτσι ἀγκαλιάζει ἡ κόρη τὸ παλλικόρι της.

Ἄρ. 20.

Υψίφωνοι καὶ μεσόφωνοι. Ὁ μύλε, μικρὲ μύλε, πῶς εἶσαι σήμερα, ὠραῖα στολιομένος μὲ ἄνθη καὶ κλαδιά! Ὁς καὶ τὴν οἰκίαν ἀκόμη στεφάνια τὴν κομοῦν. Χαροῦμένος προβάλλεις μέσ' ἀπ' τὴ ζεματιά!

Καὶ σὺ μικρὸ ποτάμι πῶς τρέχεις χαρωπὸ! Καὶ σὺ τοῦ μύλου δρόμα ποῖαν ἔχεις ἰορτήν; Ὁ μύλε, μικρὲ μύλε, πῶς εἶσαι στολιομένος!

Τοῦ μύλου οἷς κοπέλλα πῶς εἶσθε σήμερα, ὠραῖα στολιομένα μ' ἐνδύματα καλά! Τὸ εἶθνομὸ σας βλέμμα ἀστράφτει καὶ γελᾷ καὶ μὲ χαρὰν καὶ γέλοια πηδάτ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Γιατὶ γιορτάζουν καὶ ἀρροῦν τὰ εὐμορφα παιδιά, κι' ἀφήνουν τὴν δουλιὰ τους τὴν καθημερινή;

Τοῦ μύλου οἷς κοπέλλα, πῶς εἶσθε στολιομένα, ὠραῖα στολιομένα μ' ἐνδύματα καλά!

Ἄρ. 21.

Χορός (μικτός). Γιατί ἤχουὺν τὰ κέρατα ἀπ' τὴν χαρηνή, καὶ μὲ τραγοῦ-
διαι καὶ φωνῆς τὴν ἐξεπνοῦν ;

Γάμος εἶνε ! γάμος ! λέξις τί γλυκεῖά ! Τὸ χρυσὸ κλειδάκι τοῦ Παραδεί-
σου. Ρόδον, ῥόδον, δὲν ξεπνῆς ;

Γάμος εἶνε ! γάμος ! κ.τ.λ.

Γελασθή, εὐθυμη, νὰ ἦσαι κόρη σήμερα !

Ἐψίφωνος. Ἦχοῦν τῆς ἐκκλησίας καρπιάνες χαρωπέες τὴν κόρην ὑποδέ-
χονται, νυφοῦλα λατρυντήν.

Χορός. Τὸν ὄρκον τῆς ἀγάπης προσφέρουν καὶ οἱ δύο, κ' εἰς τὸ βιβλίον
γράφεται τῆς αἰωνιότητος.

Ἄρ. 22.

Χορός (μικτός). Στὸν εὐμορφο μύλο φωνῆς καὶ χαρὰ ! Χορεύουν ε' ἀγά-
ρια καὶ τραγουδοῦν, φωνάζουν, γελοῦν ! Κτυποῦν τὰ ποτήρια, φωνάζουν,
πηδοῦν ! Γάμος εἶνε ! γάμος ! λέξις τί γλυκεῖά ! Κτυποῦν τὰ ποτήρια, φωνά-
ζουν, πηδοῦν καὶ γελοῦν.

Στὸν εὐμορφο μύλο ὁ κόσμος χαλᾷ.

Τὸ πά-ωμα τρέμει ἀπ' τὸ χορό.

Ἐ ζήτω τῆς τύφης καὶ ζήτ' ὁ γαμβρός.

Γάμος εἶνε ! γάμος ! λέξις τί γλυκεῖά !

Ἐ ζήτω τῆς τύφης καὶ ζήτ' ὁ γαμβρός !

Ἄρ. 23.

Ἐξόφωνος. Καὶ ὅταν χρόνος πέρασε, δλον χαρὰ τὸ ῥόδον, στήν ἀγκαλιά
του σφίγγει τὸ τρυφερὸ παιδάκι του.

Κί ἐκεῖνο τὰ χεράκια ἀπλώνει καὶ στήν μητέρα του γελᾷ.

Κί ἡ νέα δακρυομένη, τὸν Θεὸν εὐχαριστεῖ, καὶ τρέμουσα, τὸ σύμβολον
χαρίζει τῆς ζωῆς της, εἰς τὸ τέκνον της.

Ρόζα. Τὸ ῥόδον αὐτό, παιδί μου, λάβε σὺ. Εὐτυχιομένη φεύγω, γιὰ εἶχα
ὄλγν τὴν χαρὰ, ποῦ ἐπὶ γῆς ὑπάρχει.

Χαῖρε, παιδί μου ! Χαῖρε καὶ σὺ, πιστέ μου σὺντροφε ! Φεύγω χωρὶς
πόνον γιὰ εἶμ' εὐτυχιομένη ! Δὲν εἶνε μαθρὸς θάνατος, εἶνε θάνατος εὐλογητός.

Ἐξόφωνος. Κί ἐκεῖ ποῦ ὁμιλεῖ σιγὰ, τὰ μάτια της οὐβῶνουν τὰ φωτεινά.

Ἄρ. 24.

Χορός ἀγγέλων (γυναικεῖος). Ρόδον ! ῥόδον ! ὄχι ὄπον ἦσο πρῖν, ὄχι στὰ
ἄνθη σου, σ' ἐμᾶς, σ' οὐράνιο φῶς, πῆτα ψηλά. Νὰ βλέπης ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ
παιδάκι σου τὸ τρυφερὸ, πῶς θὰ ἀξάνῃ καὶ θ' ἀνθῇ εὐτυχιομένο εἰς τὴν γῆν.

Ἐ ἀδελφῆ, σὲ χαιρετῶμεν !

2000

Ἀθήναι, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάινας καὶ Ν. Καργαθούρη—6401